

Afrapportering

Den 5. april 2018 indgik regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, og Radikale Venstre *Delaftale om fair og lige konkurrence mellem offentlige og private aktører*. Som opfølgning på delaftalen blev der nedsat en arbejdsgruppe bestående af Dansk Erhverv, DI, KL og Danske Regioner, hvori Erhvervsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet og Finansministeriet (formand) også deltog. Opgøret for arbejdsgruppens arbejde og afrapportering er givet i vedlagte kommissorium, *jf. bilag 1*:

”Arbejdsgruppens opgave er at udarbejde konkrete forslag til, hvilke offentlige erhvervsaktiviteter der bør begrænses. Arbejdsgruppens anbefalinger skal både omfatte begrænsninger i de lovbestemte erhvervsaktiviteter og begrænsninger i kommunalfuldmagtsreglerne om erhvervsaktivitet.”

Arbejdsgruppen har drøftet konkrete forslag til begrænsninger i offentlige erhvervsaktiviteter med udgangspunkt i de ca. 140 hjemler til erhvervsaktivitet, som forudgående er blevet identificeret (servicetjek af offentlige erhvervsaktiviteter). Arbejdsgruppen har endvidere inden for rammerne af kommissoriet haft mulighed for at bidrage med andre forslag til begrænsninger eller afskaffelse af konkrete offentlige erhvervsaktiviteter.

Endvidere er henvendelser fra borgere, virksomheder og organisationer, der enten er sendt som input til regeringens arbejde med fair og lige konkurrence eller er sendt direkte til arbejdsgruppen, rundsendt til arbejdsgruppens medlemmer.

Anbefalinger

For så vidt angår de statslige erhvervsaktiviteter har arbejdsgruppen drøftet de identificerede områder i servicetjekket. DI og Dansk Erhverv har som supplement til servicetjekket udarbejdet et forslag til generelle principper for statslig erhvervsaktivitet, som skal gælde alle statslige erhvervsaktiviteter, *jf. bilag 2*. Udgangspunktet for DI og Dansk Erhvervs principper er, at i de tilfælde, hvor der er et velfungerende privat marked, skal det offentlige ikke have adgang til at drive konkurrerende virksomhed. Erhvervsorganisationerne finder det særligt aktuelt, at principperne kommer til at gælde for Erhvervsministeriets, Økonomi- og Indenrigsministeriets samt Uddannelses- og Forskningsministeriets ressortområder. Forslaget tager afsæt i, at den nuværende generelle regulering af statslige aktiviteter efter DI's og Dansk Erhvervs opfattelse er mindre præcis end tilsvarende aktiviteter i kommuner og regioner.

DI og Dansk Erhverv bemærker, at arbejdsgruppen ikke inden for rammerne af tidsplanen har haft mulighed for at afklare det konkrete forslag til generelle prin-

cipper. DI og Dansk Erhverv anbefaler derfor, at der bliver arbejdet videre med principperne i regi af et bilateralt samarbejde mellem organisationerne og relevante ministerier, herunder skal mulighederne for en implementering af principperne undersøges.

Hvad angår de kommunale og regionale erhvervsaktiviteter, har DI og Dansk Erhverv udarbejdet en liste med kommentarer til en række udvalgte erhvervsaktiviteter, hvor det er organisationernes vurdering, at der er en tilstrækkelig og vel-fungerende konkurrence på et privat marked, *jf. bilag 3*.

DI og Dansk Erhverv har bemærket, at arbejdsgruppen ikke inden for rammerne af tidsplanen har haft mulighed for endeligt afklare mulighederne for at begrænse de pågældende aktiviteter, herunder de nærmere konsekvenser heraf. DI og Dansk Erhverv foreslår derfor, at de pågældende aktiviteter afklares i et bilateralt samarbejde mellem organisationerne og KL hhv. Dansk Regioner.

KL og Danske Regioner er ikke enige i DI's og Dansk Erhvervs vurdering af de kommunale og regionale erhvervsaktiviteter, *jf. bilag 4 og 5*. KL og Danske Regioner finder, baseret på de fremlagte eksempler og argumentation herfor, ikke grundlag for ændring af de nuværende hjemler til kommunal og regional erhvervsvirksomhed. Danske Regioner har udarbejdet et notat med henblik på at tydeliggøre regler og opgavevaretagelse i regionerne. Det bemærkes, at arbejdsgruppen ikke har nået at drøfte notatet nærmere, herunder afgrænsning i forhold til de nære velfærdsydelse, der ikke er omfattet af arbejdsgruppen arbejde.

Det har ikke været muligt for arbejdsgruppen at opnå enighed om at begrænse eller afskaffe konkrete lovbestemte offentlige erhvervsaktiviteter.

Vedrørende spørgsmålet om eventuelle begrænsninger af kommunal- og myndighedsfuldmagtsregler om erhvervsvirksomhed henvises til afsnittet nedenfor.

Drøftelser uden for kommissoriet

Det fremgår af den politiske aftale og kommissoriet, at arbejdsgruppen i sit arbejde skal lægge til grund, at kommunal- og myndighedsfuldmagtsregler om erhvervsvirksomhed *kan* lovfæstes.

På arbejdsgruppens møder har der været en overordnet drøftelse af spørgsmålet om lovfæstelse samt om begrænsning af kommunal- og myndighedsfuldmagtsregler om erhvervsvirksomhed. Der er i arbejdsgruppen enighed om, at der ikke er et behov for at indskrænke reglerne.

DI og Dansk Erhverv deler regeringens ambition om lovfæstelse og har anført, at det er erhvervslivets oplevelse, at mange virksomheder i dag oplever retstilstanden som uklar, ligesom de oplever at blive udsat for konkurrenceforvridning fra det offentlige, fordi reglerne og særligt fortolkningen af dem er uklare og upræcise. DI og Dansk Erhverv finder, at en lovfæstelse af kommunal- og myndighedsfuld-

magtsreglerne om erhvervsvirksomhed bør tage udgangspunkt i en afklaring og præcisering af den nuværende retstilstand, og at lovfæstelsen ikke selvstændigt har til formål at begrænse kommunernes og regionernes handlemuligheder. DI og Dansk Erhverv finder desuden ikke, at ulemper for kommuner og regioner som følge af en lovfæstelse er påvist. DI og Dansk Erhverv foreslår, at et konkret forslag til lovfæstelse drøftes af parterne, så de konkrete fordele og ulemper kan afdekkes.

KL og Danske Regioner opfordrer derimod regeringen til ikke at lovfæste kommunal- og myndighedsfuldmagtsreglerne, idet KL og Danske Regioner ikke finder, at en lovfæstelse vil føre til mere præcise regler. KL er af den opfattelse, at en øget informationsindsats til borgere, virksomheder og kommuner om de eksisterende regler kan opnås ved ministerielle vejledninger og praksisnotater, *jf. bilag 6*. Flere, bedre og hurtigere udtalelser fra tilsynsmyndigheden vil også være godt. KL og Danske Regioner vurderer, at en lovfæstelse vil indebære en betydelig risiko for en utilsigtet begrænsning af regionernes og kommunernes råderum, som blandt andet kan betyde færre innovative løsninger, dårlige og dyrere tilbud og service til borgerne – ikke mindst i udkantsområder.

Bilag

1. Kommissorium for arbejdsgruppen
2. DI og Dansk Erhvervs forslag til principper for statslig erhvervsaktivitet
3. DI og Dansk Erhvervs bidrag til kommunalt og regionalt servicetjek
4. KL's kommentarer til bilag 3
5. Danske Regioners kommentarer til bilag 3
6. KL's argumenter mod en lovfæstelse af kommunalfuldmagtsreglerne om erhvervsvirksomhed

Bilag 1

Kommissorium for arbejdsgruppe for fair og lige konkurrence

april 2018

Som opfølgning på *Delaftale om fair og lige konkurrence mellem offentlige og private aktører* mellem regeringen, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti og Radikale Venstre inviteres Dansk Erhverv, Dansk Industri, KL, Danske Regioner og KL til at deltage i en arbejdsgruppe, hvori også Erhvervsministeriet, Økonomi- og Indenrigsministeriet samt Finansministeriet (formand) deltager.

Arbejdsgruppens opgave er at udarbejde konkrete forslag til, hvilke offentlige erhvervsaktiviteter der bør begrænses. Arbejdsgruppens anbefalinger skal både omfatte begrænsninger i de lovbestemte erhvervsaktiviteter og begrænsninger i kommunalfuldmagtsreglerne om erhvervsaktivitet. Forslagene skal udarbejdes i overensstemmelse med den nærmere afgrænsning af arbejdsgruppens opgave, jf. nedenfor.

Arbejdsgruppen skal i sit arbejde lægge til grund, at:

- At kommunalfuldmagtsregler om erhvervsvirksomhed kan lovfæstes,
- At der etableres en klagemyndighed vedr. offentlig erhvervsvirksomhed,
- At prissætningsregler for offentlige erhvervsaktiviteter bringes i overensstemmelse med OECD's retningslinjer.

Afgrænsning af arbejdsgruppens opgave

Mandatet for arbejdsgruppen indebærer *for det første*, at arbejdsgruppens arbejde skal omfatte erhvervsaktiviteter, som det offentlige *kan udføre*, men ikke *skal* udføre. Endvidere er konkurrenceudsættelse og muligheden for fortsat at levere nære velfærdsydelser – også på områder, hvor der tillige er private aktører – ikke omfattet. Områder, hvor regeringen i andet regi har igangsat eftersyn af offentlige erhvervsaktiviteter, er endvidere undtaget, hvilket indebærer, at arbejdsgruppens forslag ikke kan omfatte lov om aktiv beskæftigelse, erhvervsfremmeordninger, frikommuneforsøg, oplevelsesøkonomiske centre samt arbejde, der pågår som led i forsyningsstrategien. Derudover er statens selskaber undtaget fra arbejdet. Endelig er offentlige erhvervsaktiviteter, som er baseret på internationale forpligtelser, eller hvis der er væsentlige sikkerhedsmæssige hensyn, undtaget fra arbejdsgruppen arbejde.

For det andet skal arbejdsgruppen lægge til grund, at den offentlige sektor som udgangspunkt kun skal kunne udføre erhvervsaktiviteter, hvor tungtvejende hensyn taler for det. Det kan fx være, at begrænsning af en offentlig erhvervsaktivitet vil medføre et større samfundsmæssigt værdispild, eller at det vil forhindre det offentlige i at udnytte unikke kompetencer. Endvidere skal det indgå som et hensyn, at begrænsninger af offentlige erhvervsaktiviteter ikke må forstærke en udkantsproblematik eller væsentligt begrænse udbuddet af serviceydelser til erhvervslivet.

Der bør tillige indgå overvejelser om, hvorvidt der eksisterer et privat marked, der i stedet kan udføre opgaven. Endelig må arbejdsgruppens forslag til begrænsning af offentlige aktiviteter ikke medføre betydelige overskudstab, som ikke kan forventes håndteret inden for de pågældende offentlige institutioners eksisterende budgetter.

Afrapportering og tidsplan

Arbejdsgruppen udarbejder en kort afrapportering, hvoraf fremgår, hvilke konkrete forslag til begrænsninger af offentlig erhvervsaktivitet arbejdsgruppen anbefaler regeringen og aftalepartierne at arbejde videre med.

Arbejdsgruppen forventes at afslutte sit arbejde senest med udgangen af juni 2018.

Bilag 2

Principper for statslig erhvervsaktivitet

Af ”Delaftale om fair og lige konkurrence mellem offentlige og private aktører” af 5. april 2018 fremgår det, at arbejdsgruppen bl.a. ”skal komme med forslag til konkrete aktiviteter, som det offentlige ikke skal kunne udføre fremadrettet under hensyntagen til de afgrænsninger, der er for arbejdet med fair og lige konkurrence”.

I modsætning til kommunale og regionale myndigheder har statslige myndigheder ikke en ulovbestemt adgang til at udføre erhvervsaktivitet. Det indebærer bl.a., at statslige myndigheder skal have udtrykkelig lovhjemmel, før de kan udføre erhvervsaktivitet.

På den baggrund foreslås det, at der – fremfor en opstilling en række konkrete erhvervsaktiviteter, som de statslige myndigheder ikke skal kunne varetage – fastlægges en række principper og betingelser for, hvornår de statslige myndigheder kan gøre brug af den hjemmel til statslig erhvervsaktivitet, der findes i lovgivningen.

Det helt centrale princip i denne sammenhæng er, at de statslige myndigheder som altovervejende hovedregel ikke skal udføre erhvervsaktivitet. Det gælder navnlig, når der eksisterer et velfungerende privat marked for den pågældende erhvervsaktivitet. Hensynet er at sikre, at de statslige myndigheder ikke fortrænger det private marked.

Selvom der findes et velfungerende privat marked, tilsiger hensynet til vidensspredning, at enkelte konkrete offentlige institutioner skal have mulighed for at udøve erhvervsaktivitet i mindre omfang. Uddannelsesinstitutionerne skal have mulighed for at tilbyde efteruddannelse og kompetenceudvikling, men alene hvor det tager udgangspunkt i eksisterende godkendte ordinære uddannelser, som institutionen har udbudsret til. Universiteter og offentlige analyseinstitutioner som VIVE, EVA og DST skal have mulighed for at bedrive erhvervsaktivitet, hvor det har videnskabelige publicerbare artikler og publikationer for øje eller er direkte udløbere af institutionens videnskabelige forskning og dermed institutionens primære virksomhed.

Kun hvor tungtvejende samfundsmæssige hensyn taler for det, og hvor den påtænkte erhvervsaktivitet har en nær og naturlig tilknytning til den statslige myndigheds hovedaktivitet, bør der indføres ny hjemmel til statslig erhvervsaktivitet.

Hvor en statslig myndighed har – eller får – hjemmel til at udøve erhvervsaktivitet, bør myndigheden alene kunne benytte sig af hjemlen, hvis følgende betingelser er opfyldt:

1. Forudgående markedsundersøgelse – fravær af et privat marked

Statslige myndigheder bør ikke udføre erhvervsaktivitet, når der er et privat marked, der kan løfte opgaven. Derfor bør statslige myndigheder have pligt til at undersøge, om der er et privat marked for den erhvervsaktivitet, som en statslig myndighed måtte ønske udføre, inden aktiviteten iværksættes. Det er i den forbindelse vigtigt, at der gives de statslige myndigheder klare retningslinjer for, hvordan markedsundersøgelsen skal foretages. Se vedhæftede udkast til retningslinjer for statslige myndigheders forudgående markedsundersøgelse, jf. **bilag 1**.

Hvis det efter en markedsundersøgelse viser sig, at der findes et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet, vil det dermed ikke være muligt for den statslige myndighed at påtage sig aktiviteten.

Hvis det viser sig, at der ikke er et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet, vil myndigheden kunne påtage sig erhvervsaktiviteten i en nærmere fastsat periode, inden der igen vil skulle foretages en markedsundersøgelse.

2. Prisfastsættelse af ydelser til markedspris og i overensstemmelse med OECD's retningslinjer

Når de statslige myndigheder fastsætter prisen på de ydelser, der afsættes som følge af statslig erhvervsaktivitet, er det afgørende, at prisfastsættelsen sker til markedspris. For at sikre at dette sker, anbefales det, at prisfastsættelsen skal ske i overensstemmelse med OECD's retningslinjer for offentlige aktiviteter på kommercielle markeder.

3. Regnskabsmæssig adskillelse samt offentliggørelse af indtægter og udgifter

Den regnskabsmæssige adskillelse, der følger fremgår af budgetvejledningen, bør fastholdes. Derudover bør der sikres lettilgængelig adgang til oplysninger om statslige myndigheders indtægter og udgifter forbundet med erhvervsaktivitet. Det er relevant både i de tilfælde, hvor den statslige myndighed ikke kan levere ydelserne på markedsvilkår uden at sætte midler til, og i de tilfælde hvor den statslige myndighed har et overskud på aktiviteten, og der derfor forudsætningsvist kunne være et privat marked for at levere ydelsen.

De statslige myndigheder bør bære bevisbyrden for, at ovenstående betingelser er overholdt. I forbindelse med en eventuel klagesag vil det dermed være op til den statslige myndighed at godtgøre, at myndighedens erhvervsaktiviteten er lovlig. Baggrunden herfor er, at det i forbindelse med klagesager vil være den statslige myndighed, der ligger inde med oplysningerne herom og er nærmest til at sikre fyldestgørende dokumentation for, at der er sket en forudgående undersøgelse af markedsforholdene, og at prisen er fastsat korrekt.

Som nævnt skal de statslige myndigheder have udtrykkelig lovhjemmel til at udføre erhvervsaktivitet. Hvis der skal foretages begrænsninger af adgangen til at udføre statslig erhvervsaktivitet, bør disse begrænsninger indsættes direkte i den relevante lovgivning. På denne baggrund henvises der til vedhæftede udkast til en række konkrete lovbestemmelser, der med de nødvendige tilpasninger vil kunne indsættes direkte i denne lovgivning, jf. **bilag 2**.

Bilag 1 – Udkast til retningslinjer for statslige myndigheders markedsundersøgelse

Det foreslås, at de statslige myndigheder alene skal kunne udøve erhvervsaktivitet, hvis det ved en forudgående markedsundersøgelse kan konstateres, at der ikke allerede findes et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet.

Det foreslås, at fraværet af et privat marked vil kunne konstateres ved hjælp af to forskellige fremgangsmåder – *undersøgelsesmetoden* og *høringsmetoden*. De to fremgangsmåder er beskrevet nærmere nedenfor.

Samtidig foreslås det, at der indføres en bagatelgrænse for, hvornår der skal foretages markedsundersøgelse, således at der alene skal foretages markedsundersøgelse ved erhvervsaktiviteter med en anslået årlig omsætning på over 100.000 kr.

1. Undersøgelsesmetoden:

Undersøgelsesmetoden indebærer, at en statslig myndighed, der ønsker at udføre en erhvervsaktivitet, selv foretager en undersøgelse af, om der er et privat marked for den erhvervsaktivitet, som myndigheden ønsker at udføre. Undersøgelsen skal have en sådan bredde og faglighed, at den er egnet til at identificere, om der findes et privat marked for den påtænkte aktivitet. Den statslige myndighed bærer risikoen for, at der er foretaget en tilstrækkelig markedsundersøgelse.

Metoden kan fungere som en hurtig og effektiv fremgangsmåde, der vil gøre det let for den statslige myndighed at konstatere, om der allerede er private aktører for den påtænkte erhvervsaktivitet, uden at der skal foretages en høring af eksterne parter. På den måde vil det være let for de statslige embedsmænd at stoppe påtænkte statslige erhvervsaktiviteter, hvis det f.eks. viser sig, at ydelsen er en kopi af allerede eksisterende produkter eller ydelser.

2. Høringsmetoden:

Høringsmetoden indebærer, at den statslige myndighed foretager en høring af det private marked. I høringen skal den statslige myndighed beskrive den erhvervsaktivitet, der ønskes udført.

Beskrivelsen skal være så præcis, at de private aktører er i stand til at identificere aktivitetens indhold med henblik på at kunne vurdere, om den påtænkte aktivitet kan leveres af det private marked. Staten bærer selv ansvaret for, at den påtænkte aktivitet er tilstrækkeligt beskrevet. De private aktører har herefter eksempelvis 30 dage til at give meddelelse om, at der allerede er et privat marked for ydelsen. Hvis der ikke er nogen private aktører, som giver meddelelse herom, kan erhvervsaktiviteten iværksættes. En sådan markedsundersøgelse vil fungere som en "safe harbour"-ordningen for den statslige myndighed, fordi der ligges et ansvar over på de private aktører om at give meddelelse, hvis der er et privat marked for ydelsen.

Høringsmetoden kunne foretages elektronisk på den offentlige hjemmeside www.udbud.dk, hvor private aktører, der leverer til det offentlige, i forvejen er vant til at søge efter opgaver, der bringes i udbud. Hjemmesiden vil herefter skulle tilpasses, f.eks. således at der oprettes en selvstændig overskrift (under udbudstype), eksempelvis under titlen "Markedsundersøgelse".

Metoden kan fungere som en effektiv og ressourcebesparende fremgangsmåde til at inddrage private aktører i undersøgelsen af, om der findes et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet. Der er intet i vejen for, at høringsmetoden kan ske i forlængelse af undersøgelsesmetoden.

Bilag 2 – Udkast til konkrete bestemmelser om begrænsning af statslig erhvervsaktivitet

§ X *[Den relevante myndighed]* kan alene udføre den i *[paragrafhenvi-ning]* nævnte erhvervsaktivitet i det omfang, der ikke er et privat marked, som kan udføre aktiviteten.

Stk. 2. Forud for iværksættelsen af erhvervsaktivitet efter *[paragrafhenvi-ning]* skal *[den relevante myndighed]* undersøge, om der findes et privat marked for den påtænkte aktivitet. Hvis det konstateres, at der findes et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet, kan den påtænkte aktivitet ikke iværksættes. I tilfælde, hvor den påtænkte aktivitet har en anslået årlig omsætning/værdi på under 100.000 kr., kan den påtænkte aktivitet dog iværksættes, uden at der skal foretages en undersøgelse af, om der er et privat marked for den pågældende aktivitet.

Stk. 3. Undersøgelsen af det private marked efter stk. 2 kan foretages på følgende måder:

- 1) *[Den relevante myndighed]* undersøger af egen drift, om der er et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet. Undersøgelsen skal have en sådan bredde og omfang, at den er egnet til at belyse, om der er et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet.
- 2) *[Den relevante myndighed]* foretager elektronisk høring af det private marked. Høringen skal indeholde en detaljeret og konkret beskrivelse af den påtænkte aktivitet, der gør det muligt at vurdere, om den påtænkte aktivitet kan leveres af det private marked. Der gives en frist på mindst 30 dage til at give meddelelse om, hvorvidt der er et privat marked for den påtænkte aktivitet. Hvis der ikke modtages nogen meddelelser om, at der eksisterer et privat marked for den påtænkte aktivitet, vil det kunne lægges til grund, at der ikke findes et privat marked for aktiviteten.

Stk. 4. *[Den relevante myndighed]* bærer bevisbyrden for, at undersøgelsen af markedet efter stk. 3, nr. 1, er foretaget på en måde, der er egnet til at identificere, om der findes et privat marked for den påtænkte erhvervsaktivitet, og at beskrivelsen af erhvervsaktiviteten efter stk. 3, nr. 2, er fyldestgørende og foretaget på en måde, der gør det muligt at identificere, om der er et privat marked for den påtænkte aktivitet.

Stk. 5. Økonomi- og Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med erhvervsministeren og finansministeren nærmere regler om regnskabsførelse for og om prisfastsættelsen af ydelser, der afsættes som følge af statslig erhvervsaktivitet efter *[paragrafhenvi-ning]*. *[Implementering af OECD's retningslinjer om offentlige aktiviteter på kommercielle markeder i bekendtgørelsesform samt regler om særskilt regnskabsførelse af indtægter og udgifter forbundet med statslig erhvervsaktivitet, herunder regler om offentliggørelse af regnskaber mv.]*

Bilag 3

DI og Dansk Erhvervs bemærkninger til det kommunale servicetjek

Fair og lige konkurrence er en vigtig dagsorden, og det er positivt, at der nu bliver set på at få skabt en fair konkurrence samt at indskærpe de erhvervsområder, hvor erhvervslivet og ikke det offentlige skal agere.

Dansk Industri og Dansk Erhverv har gennemgået det kommunale og regionale servicetjek, som det er præsenteret for arbejdsgruppen.

Det er vores opfattelse, at servicetjekket er at betragte som en ikke fyldestgørende liste, og at der er anden særlovgivning, der begunstiger kommuner og regioner i konkurrence med det private erhvervsliv.

Vores kommentarer er derfor afgrænset til de områder, der eksplicit fremgår af det kommunale og regionale servicetjek.

Generelt er det vores holdning, at i de tilfælde, hvor der er et velfungerende privat marked, skal det offentlige ikke have adgang til at drive konkurrerende virksomhed.

1. Udfasning af overgangsbestemmelser på miljøområdet

Tabel 15 og tabel 17

Miljøbeskyttelseslovens § 9 er udtryk for en regulering af en overgangsproblematik i situationen, hvor producentansvar blev indført i Danmark, hvor kommunerne tidligere havde haft opgaven, og dermed en imødegåelse af en værdispildsbetragtning. Paragraffens overensstemmelse med producentansvarsdirektivets regler – med selve producentansvaret – bør revurderes. Det er DI og Dansk Erhvervs holdning, at afskrivningen af de 2 eksisterende anlæg må være foretaget, således at hjemlen og de i medfør heraf fastsatte regler ophæves.

Miljøbeskyttelseslovens § 46 b er udtryk for en regulering af en overgangproblematik i situationen, hvor genanvendelsen af genanvendeligt erhvervsaffald blev konkurrenceudsat, og et forbud mod kommunal håndtering blev indført. En række kommunale anlæg har fået fastfrosset og godkendt deres kapacitet på skæringstidspunktet i konkrete tilladelser.

Det er DI og Dansks Erhvervs opfattelse, at det er tvivlsomt, om alle anlæg overholder deres tilladelser til at behandle de 200.000 tons. Det har adskillige gange uden resultat været forsøgt fra bl.a. DI's side at få tal direkte fra anlæggene men kan konstatere, at der ikke føres præcis dokumentation. Det er svært at føre tilsyn med de betingelser, der ligger til grund for udnyttelse af kapaciteterne. Det modtagne affald kilderegistres sjældent korrekt. Alt i alt vurderer vi, at behovet for imødegåelsen af værdispild ved reglens indførelse var overvurderet, at kommunerne har haft 8 år til yderligere afskrivninger, hvoraf de første 5 år var ubegrænsede, idet de konkrete afgørelser var forsinkede, og idet den eksisterende kapacitet bør kunne udfyldes med husholdningsaffald, da kravene til genanvendelse af dette affald er hævet siden 2010.

Det er DI og Dansk Erhvervs synspunkt, at hjemlen bør ophæves, og at aktiviteterne bliver afviklet over en kort periode, f.eks. 1-2 år.

Vi bemærker desuden, at det kan undre, at der ikke kan angives tal for omsætning, da det netop er et krav til anlæggene, at omsætningen i relation til erhvervsaffaldet opgøres separat (selvstændige regnskaber).

Kommunale aktiviteter udover tabel 15 og 17

Miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 1 og 2, er hjemmel for en række kommunale opgaver, som er nærmere fastlagt i affaldsbekendtgørelsen.

Det er DI og Dansk Erhvervs synspunkt, at kommunernes modtagelse af genanvendeligt erhvervsaffald på de kommunale genbrugsstationer og kommunernes driftsopgaver i relation til forurenede jord også bør underkastes et servicetjek.

Udover behandling af genanvendeligt affald, bør kommunernes adgang til forarbejdning af affald med henblik på efterfølgende anvendelse i forbrændings-, biogas eller andre anlæg ophøre.

Når der eksisterer et velfungerende privat marked til forarbejdning af f.eks. organisk materiale, skal kommunerne afholde sig fra at håndtere denne opgave, endside investere i anlæg der kan håndtere opgaven.

2. Øvrige bemærkninger

Nedenfor vores øvrige bemærkninger til servicetjekket.

Tabel 2, § 11, JM:

Der er i forvejen et velfungerende marked for fotomaskiner. Kommuner skal derfor ikke stille denne ydelse til rådighed, hvis der er private aktører, der vil drifte fotomaskinen (fx i form af en koncession e.l.).

Tabel 8, § 15, BMS:

Socialtilsynet:

Socialtilsynet indtægtsdækkes delvist ved tilkøb af, hvor der allerede er velfungerende markeder (revision, socialpædagogisk rådgivning). Dansk Erhverv og DI mener, at det er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, at Socialtilsynet sælger disse ydelser, da der kan opstå en sammenblanding af interesse, når en myndighed (et tilsyn) dels kan sælge ydelser (der skal understøtte et privat eller offentlig socialtilbuds mulighed for eksempelvis at blive godkendt), dels har rollen som godkende myndighed overfor tilbuddet. Socialtilsynet har som myndighed også en vejledningsforpligtelse, som ikke bør være en kommerciel vare. Der er allerede velfungerende markeder, der kan dække behov for undervisning. Vi mener derfor ikke, at Socialtilsynet skal have mulighed for at sælge denne ydelse.

Tabel 9, § 15, SUM:

Lovens § 78, stk. 2:

§ 8 driften af cafeteria- og kioskvirksomhed m.v. skal bringes i udbud og skal ikke kunne løses af regionen, medmindre ingen byder på opgaven.

§ 9 Udleje af overskudskapacitet skal ske på markedsvilkår.

Ambulancer (Lovens § 169):

Kommuner og regioner har mulighed for at stille ambulancer til rådighed for en anden region, så denne kan varetage opgaven med at stille ambulanceberedskab til rådighed for borgerne. Dette bør kun være muligt, hvis den offentlige myndighed vinder opgaven via et kontrolbud.

Lokaler og udstyr (Sundhedslovens § 205a):

Udlejningen skal ske på markedsvilkår, som også anført i § 206.

Lokaler og udstyr (Sundhedslovens § 205b):

Dette skal ske på markedsvilkår, som også er anført i bestemmelsens § 206.

Fælles opgaver - AmgroS I/S:

Fælles løsninger kan være en fordel, men det skal være en betingelse, at der foretages en markedsprøvning, inden man går sammen.

Prøvetagning på offentlige sygehuse:

Der er et privat marked for denne ydelse. Derfor bør det private marked løse denne opgave, så de privat praktiserende læger og sygehuslægerne kan koncentrere sig om deres kerneopgaver.

§ 7 Regioners drift af patienthotel:

Driften af patienthoteller skal udbydes, da der er et privat marked for dette. I andre lande har man gode erfaringer med dette. Det er ikke en del af Regionens kerneydelse at drive hotel, og derfor bør den professionelle hotelbranche med stor viden indenfor service løfte denne opgave. Hjemmelsbestemmelsen bør derfor fjernes.

§ 8 Cafeteria- og kioskvirksomhed:

Driften af cafeteria- og kioskvirksomhed m.v. skal bringes i udbud og skal ikke kunne løses af Regionen, medmindre ingen byder på opgaven.

Tabel 10, § 17, BM:

Kommunale rekrutteringsydelse:

Jobcentrene går meget langt i rekrutteringsprocessen på vegne af virksomheden, hvilket kan svare til servicen hos en privat rekrutteringsvirksomhed. Der bør indsættes en grænse, således at deres ydelse ikke er i direkte konkurrence med private virksomheders ydelser.

Tabel 13, § 21, KUM:

Lov om biblioteksvirksomhed, jf. lbk. nr. 100 af 30. januar 2013:

I det omfang private virksomheder kan levere ydelsen, bør markedet forbeholdes de private virksomheder. Hvis Bibliotekerne skal sælge ydelser, er det efter § 20, en betingelse, at aktiviteten er knyttet til biblioteksvirksomheden. Denne betingelse skal der holdes fast i.

Bibliotekers udlån af værktøj, bageudstyr mv.:

Der ses ikke at være en lovhjemmel til dette, er det korrekt forstået? (bemærkning fra Kulturministeriet).

Tabel 16, § 28, TBBM:

Flexiture:

To bemærkninger:

- 1) Ideen bag er god til de tyndt befolkede områder - det har Dansk Erhverv ingen bemærkninger til. Problemet opstår, når kørslen bliver i konkurrence med taxi - her bliver det en offentlig tilskudstaxi.
- 2) Paragraffens udformning. Hvorfor er det trafikkselskaber, der skal sørge for logistik - ikke en særlig offentlig opgave.

Bilag 4

Bemærkninger til servicetjek af kommunale erhvervsaktiviteter

Dato: 26. juni 2018

Der er fra statens side udarbejdet en oversigt over erhvervsaktiviteter, der er hjemlet under de enkelte ministeriers lovgivninger (servicetjek). Servicetjekket er udarbejdet til brug for arbejdsgruppen om begrænsning af offentlig erhvervsaktivitet. Som afsæt for drøftelsen af hvilke offentlige erhvervsaktiviteter, der kan begrænses eller afskaffes, har Dansk Erhverv og DI i en fælles tilbagemelding på servicetjekket fremsat forslag om begrænsning af en række af de hjemler, der indgår i servicetjekket. Derudover har erhvervsorganisationerne rejst forslag om begrænsninger af enkelte erhvervsaktiviteter, som ikke indgår i servicetjekket.

KL antager, at de hjemler, der ikke fremhæves i erhvervsorganisationernes forslag til begrænsninger, ikke findes problematiske. På den baggrund kommenterer KL alene på de hjemler i servicetjekket, der jf. erhvervsorganisationernes fælles tilbagemelding er foreslået begrænset eller afskaffet. KL's kommentarer til de enkelte forslag fremgår nedenfor.

Udfasning af overgangsbestemmelser på miljøområdet

Miljøbeskyttelseslovens § 90 – hjemmel til kommunernes drift af anlæg til skrotning af elektronikaffald

- Omfanget af kommunale anlæg på dette område er så lille (to anlæg), så det ikke vurderes reelt at påvirke konkurrencen.
- Kommuner og affaldsselskaber skal i medfør af nationale strategier og målsætninger arbejde mest muligt for genbrug og genanvendelse. Kommuner og fælleskommunale affaldsselskaber ønsker på den baggrund at kunne etablere socialøkonomiske virksomheder, og i samarbejde med fx private sikre en bedre ressourceudnyttelse.
- Producenterne har haft ansvaret i over 10 år og genbrug af affald fra elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) er fortsat stort set ikke eksisterende (under 1 pct.). I stedet for at begrænse kommunernes mulighederne for at håndtere WEEE yderligere bør man for at forfølge miljømæssige mål (øget genbrug) udvide samarbejdsmulighederne yderligere. 25 pct. af alt WEEE, der afleveres på genbrugspladsen, er fuldt funktionelt og kan genbruges direkte. Yderligere 25 pct. kan med en meget lille indsats bringes til at fungere igen. Der er ca. 50.000 ton WEEE om året. Potentialet for genbrug er derfor ca. 25.000 ton (svarende til fx Eiffeltårnet). Der vil være betydelige ressourcebesparelser, CO₂-besparelser og miljøbesparelser i at øge genbruget via bedre samarbejdsmuligheder.

Miljøbeskyttelseslovens § 46b – hjemmel til kommunal genbehandling af erhvervsaffald

- Hjemlen skal ses i sammenhæng med Miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 2, hvorefter kommuner kan indsamle genanvendeligt erhvervsaffald fra virksomheder, der er beliggende i ejendomme med både

virksomheder og husholdninger. Denne hjemmel problematiseres ikke af erhvervsorganisationerne. Hvis genanvendeligt erhvervsaffald og husholdningsaffald ikke længere kan behandles samlet, vil det kræve en opsplitning af indsamlingen af hhv. erhvervsaffald og husholdningsaffald. Det vil være omkostningsfordyrende og til gene for både virksomheder og husholdninger i de pågældende ejendomme.

- KL mener ikke, at der med § 46 b blev indført et forbud mod kommunal håndtering af genanvendeligt erhvervsaffald på anlæg, der eksisterede før 26. februar 2009. § 46 b handler i stedet om, at erhvervslivet skulle have fuld frihed til at vælge mellem private anlæg og eksisterende kommunale anlæg. Kommunerne skulle ikke have mulighed for at bygge nye anlæg, idet både anvisningspligten og kapacitetsansvaret ophørte.
- På grund af de begrænsede mængder genanvendelig affald gør opdelingen af affaldsstrømme i erhvervsaffald og husholdningsaffald det vanskeligt at investere i ny teknologi for begge parter.
- Det kan konstateres at erhvervslivet siden 2009 ikke har investeret i genanvendelses-anlæg. De eneste investeringer er gennemført af kommunerne, og dette for at kunne opnå de nationale miljøpolitiske målsætninger om høj genanvendelse. Der er brug for at etablere bedre muligheder for samarbejde for at løse de meget omfattende opgaver (øget genanvendelse, bedre ressourceeffektivitet, CO2 reduktion) som vi som samfund står overfor. KL finder det uklogt og kontraproduktivt at arbejde for en yderligere adskille af affaldsstrømmene. Der er behov for nye rammer for samarbejdet mellem offentlige og private aktører på affaldsområdet, så vi kan sikre den fortsatte teknologi- og metodeudvikling.

Miljøbeskyttelseslovens § 45, stk. 1 og 2 – hjemmel til en række kommunale affaldsopgaver (indgår ikke i servicetjekket)

- Kommunerne er forpligtet til at sikre affaldshåndtering.
- Affaldsområdet undergår pt. granskning samlet set i regi af Forsyningsstrategien. Det må være her, at der tages stilling til affaldsområdet i øvrigt. Dvs. det foreslåede bør ikke indgå her.

Ad) modtagelse af genanvendeligt erhvervsaffald på genbrugsstationer

- Den nugældende ordning for erhvervsvirksomheders adgang til genbrugspladser er en "betaling efter brug" ordning. Erhvervsvirksomheder kan frit vælge, om de ønsker at bruge en privat eller kommunal aktør til at løse opgaven. Kun hvis virksomheder vælger at bruge den kommunale genbrugsplads, skal der betale for den service/affaldshåndtering, der modtages.
- Udelukkelse af virksomhederne fra genbrugspladsen vil være til gene for det lokale erhvervsliv. Se åbent brev til energi-, forsynings- og klimaminister Lars Chr. Lilleholt om problemstillingen. (<https://jyllands-posten.dk/debat/breve/ECE10558350/hvorfor-maa-virksomhederne-ikke-laengere-komme-paa-de-kommunale-genbrugspladser/>)

Ad) driftsopgaver i relation til jordforurening

- Når en jordflytning anmeldes, skal der angives en jordmodtager. Jordmodtageren oplyses som regel på forhånd, hvor bygherre, entreprenør eller rådgiver har vurderet at jorden skal køres til. Valget af

jordmodtager vil oftest afspejle hvilken type jord der skal bortskaffes (forureningsindhold), afstanden til modtageanlægget (med betydning for økonomien) og modtageanlæggets pris for at modtage jorden. Kommunen har anvisningsret og -pligt, men i overensstemmelse med reglerne i jordflytningsbekendtgørelsen foreslår jordanmelder typisk selv en jordmodtager, som kommunen accepterer. Da jordhåndtering kan være en stor post i et projekt, må det forventes, at der ved valg af jordmodtager er foretaget en økonomisk vurdering.

- Behandling af affald er en omkostning - ikke en indtægt. Det er vigtigt for kommuner og affaldsselskaber at kunne operere i alle led af værdikæden for at kunne optimere affaldsbehandlingen, og minimere borgernes betaling til systemet. Kommunen/affaldsselskabet har populært sagt brug for at kunne tage en omkostning i et led for at spare større omkostninger i et andet led. Der er få aktører på markedet for genanvendelse (fx bioforgasning, kompostering, ballering/transportoptimering, sortering). Kommuner og affaldsselskaber er flittige brugere af markedet, men ønsker at kunne udfordre markedet for at sikre konkurrence. At afskære kommuner/affaldsselskaber mulighed for selv at løse den opgave, som de ifølge loven har ansvaret for, vil risikere at føre til oligopol/monopoltilstande med sandsynlige prisstigninger til følge.

Øvrige bemærkninger

Fotomaskiner

- Der er tale om en service til borgerne, så de ikke behøver at gå flere steder hen for at få nyt pas eller kørekort.
- Fotomaskinerne, som er opstillet på rådhuset, er drevet af private firmaer, som afregnes 100 pct. for prisen for et foto. I nogle tilfælde gør den private leverandørs pris, at det bliver dyrere for borgeren at få taget billedet på kommunen frem for hos en fotoforretning. På trods heraf vælger borgerne det, hvilket understreger, at borgerne vil opleve det som en forringelse, hvis de tvinges til at gå flere steder.

Socialtilsynets kurser (lov om socialtilsyn, § 3)

- Hjemlen er begrænset til kursusvirksomhed, som er i nær tilknytning til socialtilsynets virksomhed, dvs. baseres på viden, som de i forvejen har som led i deres tilsynsarbejde. Kurserne kan ses som en overbygning til socialtilsynets rådgivningsforpligtelse om temaer inden for deres tilsynsvirksomhed – målrettet dem, der har behov for at dykke dybere ned i temaerne.
- Der er tale om kurser i emner, som kræver en vis skønsom vurdering. Brugere er derfor interesseret i at høre fra tilsynsmyndigheden, hvad der kræves for at leve op til forskellige krav, som tilsynsmyndigheden efterfølgende skal føre tilsyn med.

Ambulancedrift (Sundhedslovens § 169)

- Erhvervsorganisationernes argumentation omhandler konkurrenceudsættelse, som er udelukket af kommissoriet for arbejdsgruppen.
- Muligheden for kommunale eller regionale samarbejdsfællesskaber bør ikke begrænses eller besværliggøres.

Kommunale rekrutteringsydelser (LAB §§ 5 og 10 samt LOB § 7)

- Erhvervsorganisationerne peger på et behov for en klarere grænse-
dragnings for hvad kommunerne må tilbyde. Imidlertid konkretiseres
ikke, hvor en sådan grænsedragning bør trækkes. Det er derfor ikke
muligt at forholde sig til en konkret begrænsning på dette område.
- KL mener generelt, at det er et gode for såvel virksomhederne som
borgerne, at kommunerne, der er i kontakt med begge parter i forve-
jen, kan formidle kontakt mellem parterne.

Biblioteksvirksomhed – salg af ydelser (lov om biblioteksvirksomhed § 20)

- Erhvervsorganisationerne foreslår krav om, at salg af ydelser skal
være knyttet til biblioteksvirksomheden. Dette krav gælder allerede i
dag, jf. servicetjekket.
- Der er typisk væsensforskel på serviceniveauet og professionalise-
ringsgraden af de ydelser, der sælges af biblioteker versus virksom-
heder med speciale i disse ydelser. De borgere og virksomheder,
der måtte benytte bibliotekets service vil typisk ikke være i målgrup-
pen for tilsvarende ydelser fra private virksomheder, fordi de er for
dyre, fx for studerende, der ønsker hjælp. På tilsvarende vis vil virk-
somheder, der har behov for reelle analyser, typisk have et behov,
der går ud over hvad bibliotekernes tilbud vil kunne levere, hvorfor
de vil købe ydelserne hos professionelle uanset. Der vurderes derfor
ikke at være tale om en reel konkurrence mellem de to typer tilbud.

Biblioteksvirksomhed – udlån af bæredygtighedskits

- Der er tale om en ordning i én kommune, som er gennemført som et
bæredygtighedsprojekt med støtte fra Miljøstyrelsen. Kommunerne
bør kunne stole på, at et projekt er lovligt, når det støttes af staten.
- Ordningen indebærer udlån af kits i max 30 dage, og der er ikke mu-
lighed for genlån. Det er således ikke i konkurrence med køb af
samme varer, dvs. borgere der har brug for redskaberne mv. uden
for perioden på 30 dage vil være nødt til at købe dem. Tilbuddet gør
det således muligt at prøve nogle ting af, før borgerne investerer i
potentielt dyrt udstyr selv.
- Biblioteker er i essensen cirkulær økonomi, som tillades som et of-
fentligt gode, fordi det er et tilbud til alle borgere. Ingen stiller
spørgsmålstejn ved udlån af bøger, selvom der også er et privat
marked for salg af bøger.

Flexture (lov om trafikelskaber, § 5)

- Flexture er er ikke et alternativ til taxaer – hverken i tyndtbefolkede
eller tætbefolkede områder. Der kræves en helt anden fleksibilitet fra
brugerens side (ekstra ventetid, samkørsel med andre, ikke den di-
rekte vej), som ikke er sammenlignelig med taxavirksomhed.
Flexiture er alternativ til busdrift i tyndtbefolkede områder, hvor al-
mindelige busdrift ikke er rentabel. Derudover er det et tilbud til bor-
gere med særlige behov.
- KL er ikke enig i, at det ikke er en offentlig opgave at sikre den
grundlæggende logistik i form af offentlig transport. Det bemærkes i
den sammenhæng, at det hviler på en lovhjemlet forpligtelse.
- Flexiture udføres af private taxavognmænd. Eksempelvis er Movia's
(som servicere hovedstadsområdet, der jf. erhvervsorganisationer-

NOTAT

nes argumentation må være det mest kritiske område) drift 100 pct.
udliciteret til private.

Dato: 26. juni 2018

NOTAT

Bilag 5

27-06-2018

Bemærkninger til notat fra DI og DE

Overordnet

De helt overordnede rammer for regionernes drift af sundhedsområdet fremgår af sundhedsloven. Heraf fremgår, at Regionsrådet har ansvaret for at varetage sygehusvæsenets opgaver. Samt at regionsrådet kan samarbejde med andre regioners sygehusvæsen som led i løsningen af sygehusvæsenets opgaver.

Det fremgår også, at Regionsrådet er forpligtet til at stille ambulanceberedskab til rådighed for personer, der har behov herfor på grund af akut opstået sygdom, ulykke eller fødsel. Ambulanceberedskabet er en del af regionens samlede sundhedsvæsen og indgår som en del af den præhospitale indsats.

Det gælder generelt for regionernes opgavevaretagelse inden for hele sundhedsområdet, at regionerne kan stille ydelsen til rådighed i eget regi, de kan samarbejde med andre regioner/andre myndigheder om konkrete opgaver, de kan indgå driftsoverenskomst o.lign. med selvejende institutioner og de kan benytte private leverandører. Det er op til regionsrådet at vælge de konkrete løsninger og hermed sikre, at den samlede opgave varetages fornuftigt og omkostningseffektivt.

Andre opgaver som forskning, kvalitetsudvikling og undervisning. Her har regionerne vide rammer i sundhedsloven for at samarbejde med andre myndigheder, herunder universiteter, kommuner, staten og private virksomheder.

Begge ovennævnte opgavetyper er en del af regionernes kernevelfærdsopgaver og dermed ikke omfattet af arbejdsgruppens arbejde.

Det øvrige samarbejde med private leverandører er hjemlet i §78 og den tilhørende bekendtgørelse. Det gælder bl.a. udlejning af lokaler og udstyr, samarbejde (herunder i selskabsform) om løsningen af fælles opgaver efter afsnit VI, XI, XII og XIV-XVI i sundhedsloven og opgaver, der har tilknytning hertil, og som regionsrådet lovligt kan varetage efter anden lovgivning, samt påtage sig dermed forbundne udgifter.

Bekendtgørelsen om regionsrådenes levering af sygehusydelser m.v. til og samarbejde med offentlige myndigheder og private virksomheder præciserer bestemmelser og hjelmer i relation til §78 i Sundhedsloven.

Der er bemærkninger fra Danske Regioner i *kursiv* for hver af de rejste problemstillinger nedenfor:

Tabel 9, § 15, SUM:

Lovens § 78, stk. 2:

§ 8 driften af cafeteria- og kioskvirksomhed m.v. skal bringes i udbud og skal ikke kunne løses af regionen, medmindre ingen byder på opgaven.

Det fremgår af bekendtgørelsen, at Regionsrådet skal søge driften af cafeteria- og kioskvirksomhed m.v. bortforpagtet på markedsmæssige vilkår. I forhold til værdispildsbetragtninger er der betydelig forskel på cafeteria- og kioskvirksomhed. Driften af hospitalskøkken, medarbejderkantine og cafeteria hos samme myndighed giver en række stordriftsfordele og mindre madspild.

§ 9 Udleje af overskudskapacitet skal ske på markedsvilkår.

Ja og dette fremgår også af bekendtgørelsen: ” Stk. 2. Regionsrådet opkræver markedspris for den pågældende ydelse.”

Ambulancer (Lovens § 169):

Kommuner og regioner har mulighed for at stille ambulancer til rådighed for en anden region, så denne kan varetage opgaven med at stille ambulanceberedskab til rådighed for borgerne. Dette bør kun være muligt, hvis den offentlige myndighed vinder opgaven via et kontrolbud.

Ambulancedriften er en del af regionens samlede sundhedsvæsen og er derfor i udgangspunktet et muligt område for myndighedssamarbejde. Og det er derfor også en del af regionens kernevelfærdsopgave, som arbejdsgruppen ikke skal beskæftige sig med. Til orientering kan det oplyses, at Klagenævnet for udbud tidligere har vurderet, at transportdelen vægter højere end behandlingsdelen, og at opgaven derfor skal i udbud, hvis regionen ikke selv står for opgaven. Der har endvidere – via sundhedsministeriets fortolkning – været visse indskrænkninger i forhold til, at de tidligere kommunale brandvæsener

kunne byde på ambulancekørsel i markant større geografier end kommunen selv. Danske Regioner vurderer ikke, at der er noget til hinder for, at en region kan bidrage til løsningen af opgaven i en anden region. Eventuelt efter et udbud.

Lokaler og udstyr (Sundhedslovens § 205a):

Udlejningen skal ske på markedsvilkår, som også anført i § 206.

Lokaler og udstyr (Sundhedslovens § 205b):

Dette skal ske på markedsvilkår, som også er anført i bestemmelsens § 206.

Det fremgår af begge paragraffer, at det skal ske på markedsvilkår

Fælles opgaver - Amgros I/S:

Fælles løsninger kan være en fordel, men det skal være en betingelse, at der foretages en markedsprøvning, inden man går sammen.

Amgros har hjemmel i Sundhedsloven og er godkendt af sundhedsministeren. Der er tale om en specialiseret, fællesregional indkøbsorganisation. Og det er en del af sygehusopgaven at sikre medicin til patienterne. Det er Danske Regioners generelle vurdering, at indkøbssamarbejde mellem flere myndigheder skal kunne gennemføres uden markedsprøvning.

Prøvetagning på offentlige sygehuse:

Der er et privat marked for denne ydelse. Derfor bør det private marked løse denne opgave, så de privat praktiserende læger og sygehuslægerne kan koncentrere sig om deres kerneopgaver.

Danske Regioner har indgået en aftale med politiet om lægelige ydelser i forbindelse med straffesager. Denne aftale drejer sig grundlæggende om bevis-sikring. Konkret er der tale om udtagning af blodprøver, klinisk vurdering af påvirket person og sikring af urinprøve. Aftalen er indgået i forlængelse af politiets udbud af opgaven, hvor der ikke var nogen, der bød på opgaven.

§ 7 Regioners drift af patienthotel:

Driften af patienthoteller skal udbydes, da der er et privat marked for dette. I andre lande har man gode erfaringer med dette. Det er ikke en del af Regionens kerneydelse at drive hotel, og derfor bør den professionelle hotelbranche med stor viden indenfor service løfte denne opgave. Hjemmelsbestemmelsen bør derfor fjernes.

Patienthotellet er etableret for selvhjulpne patienter, der har behov for hospitalsindlæggelse i tilslutning til undersøgelse, behandling eller genoptræning. Opholdet sker efter henvisning fra den behandlende afdeling. En eventuel rask ledsager kan være medindlagt, hvis afdelingen skønner, at patienten ikke er i stand til at klare sig selv. Patienthotellet er etableret som et omkostningseffektivt alternativ til almindelig hospitalsindlæggelse. Det må derfor være op til

regionerne at vurdere, hvorvidt de ønsker at inddrage private leverandører i opgavevaretagelsen.

§ 8 Cafeteria- og kioskvirksomhed:

Driften af cafeteria- og kioskvirksomhed m.v. skal bringes i udbud og skal ikke kunne løses af Regionen, medmindre ingen byder på opgaven.

Regionen skal søge at bortforpagte opgaven

Bilag 6

KL's argumenter imod en lovfæstelse af kommunalfuldmagten

Dato: 21. august 2018

Det fremgår af arbejdsgruppens kommissorium, at det skal lægges til grund, at kommunal- og myndighedsfuldmagtsregler om erhvervsvirksomhed kan lovfæstes. Som det fremgår af afrapporteringen, er der på tværs af arbejdsgruppen i det væsentligste enighed om, at der ikke er behov for at begrænse de muligheder kommunalfuldmagtsreglerne giver kommunerne. Uenigheden er om, hvorvidt en lovfæstelse er hensigtsmæssig. KL finder en lovfæstelse uhensigtsmæssig og unødvendig.

Indledningsvist skal det bemærkes, at kommunernes adgang til at udøve erhvervsaktivitet via kommunalfuldmagtsreglerne er meget begrænset. Udgangspunktet i kommunalfuldmagtsreglerne i dag er, at kommunerne ikke må udføre erhvervsvirksomhed. KL er enig i dette udgangspunkt. KL er ligeledes enig i, at kommunernes udøvelse af aktiviteter efter kommunalfuldmagtsreglerne fortsat altid bør ske på markedsvilkår. Adgang til udøvelse af erhvervsaktivitet efter kommunalfuldmagtsreglerne hviler grundlæggende på en forudsætning om at undgå samfundsmæssigt værdispild. KL ønsker ikke at få begrænset denne mulighed for kommunerne.

De væsentligste grunde til, at KL finder en lovfæstelse uhensigtsmæssig og unødvendig er:

- Det er på møderne af DI og Dansk Erhverv blevet fremhævet, at kommunalfuldmagtsreglerne er uklare, fordi der er tale om en retsgrundsætning, og at en lovfæstelse vil skabe større klarhed. KL skal i den forbindelse indledningsvist bemærke, at det at der er tale om en retsgrundsætning i sig selv ikke fører til, at retsgrundlaget er uklart eller svært tilgængeligt for borgere, virksomheder og kommunerne.

Der eksisterer i dag en lang række retsgrundsætninger på det offentlige område, eksempelvis officialmaksimen og proportionalitetsprincippet, som man ikke vurderer er hensigtsmæssige at lovfæste. Disse retsgrundsætninger anvendes hver dag af forvaltningen, uden at det giver anledning til tvivl om retsgrundlaget. Disse retsgrundsætninger er beskrevet og videreudviklet af ministerierne og domstolene i forbindelse med den konkrete anvendelse af grundlæggende retsgrundsætningerne. Tilsvarende gør sig gældende med kommunalfuldmagtsreglerne.

En øget informationsindsats kan tilgodese et behov hos borgere, virksomheder og kommuner for bedre viden om indholdet af kommunalfuldmagtsreglerne. Det kan fx være ministerielle vejledninger og praksisnotater, som tidligere er brugt på delområder indenfor kommunalfuldmagten, eksempelvis professionel fodbold og vandre-

hjem, hvor en udvikling i virkelighedens verden har ført til et behov for at Indenrigsministeriet forholdt sig til kommunalfuldmagtsreglernes indhold i lyset af denne udvikling.

Der findes ligeledes masser af eksempler på, at skreven lovgivning ikke giver klare eller tydelige retningslinjer for anvendelsen af reglerne. Det kommer særligt til udtryk, når der er tale om lovgivning på områder, hvor der ved anvendelsen skal inddrages en række forskellige hensyn. Dette er netop tilfældet på kommunalfuldmagtsområdet. At tro, at en lovfæstelse af kommunalfuldmagtsreglerne vil overflødiggøre kendskab til såvel gammel som ny tilsynspraksis er efter KL's opfattelse en illusion.

En lovfæstelse vil indebære en meget betydelig risiko for en utilsigtet begrænsning, som blandt andet kan betyde øgede omkostninger for kommunerne og dårligere service for borgerne – særligt i udkantsområderne.

- Når kommunal opgaveløsning, der kan opleves som erhvervsvirksomhed er tilladt på nogle få områder, så skyldes det et ønske om en hensigtsmæssig brug af ressourcer og kommunernes mulighed for selv at tilrettelægge opgavevaretagelsen ud fra de lokale forhold. Det giver bl.a. mulighed for at kommunen kan kompensere for et manglende privat marked i visse områder, hvorimod samme aktivitet ikke vil være mulig i områder, hvor der findes et privat marked, der kan løfte det konkrete behov.
- Muligheden for at begrænse erhvervsaktiviteter, der i dag udføres efter kommunalfuldmagten kan altid begrænses ved sektorlovgivning. Dette vil være den rigtige metode til eventuel begrænsning, da den sikrer, at man rammer den konkrete aktivitet, der er fundet problematisk, uden at det samtidig har utilsigtet afsmittende effekt på andre områder. Dette er en overhængende risiko, hvis begrænsningen sker i selve kommunalfuldmagten.
- De eksempler på anvendelse af kommunalfuldmagtsreglerne, som findes, skyldes primært, at kommunerne ud fra lokale forhold er innovative og udvikler billige og hensigtsmæssige løsninger på kommunale opgaver, når der ikke er et privat marked for dette.
- Med en lov som snævert fastlægger, hvad kommunerne må på området, er der risiko for at kommunerne utilsigtet begrænses i udviklingen af løsninger, som er til gavn for borgerne, og som er med til at sikre en effektiv offentlig forvaltning. Ligesom der er risiko for, at kommunerne ikke kan udnytte ressourcerne mest hensigtsmæssigt, og derved skabe unødigt pres på den kommunale økonomi.